

NS uudistebülletään

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1080

26.11.2023 (134)

Michael Kühnen Poliitiline sõdurlus: SA traditsioonid ja vaim

3. osa

SA-TRAGÖÖDIA (1933/34)

30. jaanuar 1933 näis täitvat kõik revolutsiooniliste võitlejate lootused: Võit oli saavutatud, Führerist oli saanud Reichskantsler; NSDAP oli saanud Saksa rahva juhtivaks poliitiliseks jõuks, selle tormiosakond paisus vastupandamatult - juunis 1934 kandis juba üle kolme miljoni saksa mehe uhkelt SA pruuni särki; staabiülem oli Reichsminister ja 1933. aasta septembris toimunud Reichspartei võidukongressil tõsteti teda sümbolseks Hitleri järel kõige tugevamaks ja peaaegu võrdseks Führeriga isiksuseks. Ja ometi kasvas tagaplaanil põhjendatud rahulolematuus SA-s:

Liiga vähe räägiti natsionaalsotsialistliku revolutsiooni elluviimisest ja rakendamisest, liiga palju "rahvuslikust ülestõusust", mis oli nüüdseks lõpule viidud. Kuid liit ja kompromiss ikka veel võimsa reaktsiooniga Reichswehri, halduses ja majanduses ei olnud võit, oli vaid pool edu. SA võitlus oli alati olnud punarinde JA reaktsiooni vastu, alates sellest ajast, kui esimesed natsionaalsotsialistlikud revolutsionäärid olid reaktsiooni poolt 9. novembril 1923. aastal reedetud ja maha lastud. Punarinne oli järjekindlalt kõrvaldatud ja pärast 30. jaanuari 1933 lõplikult löödud, rahvuslik revolutsioon oli võitnud - aga kus oli sotsialistlik revolutsioon, mis peaks ja peab nüüd järjekindlalt reaktsiooni kõrvaldama?

Isegi Führeri tsiteeritud uusaastasõnum kõlas kogu oma tuntava soojuse ja tunnustuse juures omapäraselt ebaselgelt ja pehmelt:

Reichswehr pidi jätkuvalt kaitsma Reichi väliselt, kuid SA sisemiselt? Mida see võiks konkreetselt tähendada: kaitse seestpoolt, mis tegelikult peaks tähendama kontrolli kogu riikliku julgeolekuaparaadi üle ja selle ümberkorraldamist. Kuid sellest ei saanud olla juttugi - kuigi SA-d kasutati korduvalt "abipolitseinikuna" ja mitmed SA juhid nimetati politseijuhtideks, ei allutatud politsei- ja julgeolekuaparaat mingil juhul SA juhtkonnale tervikuna, nagu oleks olnud vajalik ja vajalik selleks, et SA oleks tõesti suutnud seda ülesannet täita. Kas Rõhm oleks pidanud selleks üle võtma siseministeeriumi? - Ka sellest polnud juttu.

SA juhtkond suhtus "tööjaotusse" koos Reichswehriga sama skeptiliselt:

Ernst Rõhmi ümbritsevad natsionaalsotsialistlikud revolutsionäärid olid peaaegu kõik endised rindeohvitserid ja hilisemad Freikorpsi juhid - poliitilised sõdurid, kes olid Reichswehrist välja tõrjutud ja juba ammu mõistnud, et see näiliselt apoliitiline jõud oli tegelikult reaktsiooni jaoks väga poliitiline võimuvahend. Ernst Rõhm ja tema personal mõistsid revolutsiooni loogikat, et revolutsioon on tõeliselt turvaline alles siis, kui ta on loonud omaenda revolutsioonilise armee!

Seetõttu süvenesid 1934. aasta esimesel poolel sisemised pinged üha enam: SA nõudis "teist revolutsiooni" reaktsiooni vastu ja selle otsustava sammuna SA ümberkujundamist relvastatud rahvamilitsaks ning sobivate juhtide ja allohvitseride üleviimist ohvitseride ja allohvitseridena Reichswehri, et seda poliitiliselt kontrollida. Mõlema elemendi kombinatsioonist - väga tehnilise, võimsa ja kiiresti rakendatava väikese natsionaalsotsialistliku eliitväe loomine koos praktiliselt kõikidest sõjajärgsetest meestest koosneva rahva miilitsaga - pidi SA staabi juhtimisel tekkima soovitud natsionaalsotsialistlik rahvaarmee ja selle otsustavad võimuvahendid pidi reaktsiooni käest välja võetama.

Järelikult ilmnis taas üha enam SA vana kahetine iseloom: kuigi ta jäi alati oma enesehinnangu kohaselt partei piiramatuks allüksuseks, ei tahtnud ta nüüd mitte ainult taas saada sõjaväeliseks üksuseks, nagu varem, vaid olla ka tuleviku revolutsiooniline rahvaarmee! Selleks oli ta ju juba 1919. aastal Rõhmi poolt välja valitud ja propageeritud. Lõppude lõpuks oli ta alati nii mõistnud oma ülesannet SA juhina. Ja see vastas ka - nagu öeldud - NSDAP kui revolutsioonilise partei loogikale, mis oli väitnud: "**Partei juhib riiki!**".

Oma harudes oli partei juba võitlusperioodil loonud "variraha", mis pidi pärast revolutsiooni tungima kodanlikku riigiaparaati ja seda natsionaalsotsialistlikus mõttes ümber kujundama. Ja selles varivalitsuses oli SA-l alati olnud tulevase rahvaarmee roll. Ei SA juhtkond ega ka tavaline SA võitleja ei mõistnud nüüd, miks

pärast võimu haaramist ohverdati see nõue üha enam kõigil tasanditel - kuid eelkõige SA ülesande osas - kompromissi ja võimu ning ülesannete jagamise kasuks reaktsiooniga.

Ernst Röhm hakkas oma kolme miljoni SA võitleja toel, kes isegi relvastamata kujul olid juba arvuliselt tugevaim võimufaktor Reichis, vastulöögi tegema: Oodates revolutsiooni oodatavat teist etappi, hakkas ta SA-d ümber kujundama ja reorganiseerima sõjaliseks moodustiseks ning avaldas SA rühmade suurejooneliste üleskutsetega üle kogu Reichi, kõnede, väljakuulutuste ja marsside kaudu üha suuremat survet. Ta kuulutas:

"Kui kodanlikud hinged arvavad, et piisab sellest, et riigiparaat on saanud teistsuguse märgi, et rahvuslik revolutsioon on juba liiga kaua kestnud, siis nõustume nendega hea meelega, et on tõepoolest viimane aeg, et rahvuslik revolutsioon lõppeks ja et sellest saaks rahvussotsialistlik revolutsioon. Sõltumata sellest, kas see neile sobib või mitte, me jätkame oma võitlust. Kui nad lõpuks mõistavad, mis on kaalul, siis koos nendega, kui nad ei taha, siis ilma nendeta, ja kui vaja, siis nende vastu."

Ja lõpuks, 18. aprillil 1934 toimus reaktsioonile avatud sõjaavaldus viisil, mida ei saa enam ületada, kui Ernst Röhm teatas oma kõnes:

"Aga me ei ole teinud mitte rahvuslikku revolutsiooni, vaid natsionaalsotsialistlikku revolutsiooni, kusjuures me paneme erilist rõhku sõnale "sotsialistlik"! Seal, kus need rahvuslikud jõud on vahepeal lisaks rahvuslikule mõtlemisele õppinud ja praktiliselt praktiseerinud sotsialismi, võivad nad meiega koos edasi marssida. Aga seal, kus nad arvavad, et me teeme nende pärast vähimatki järeleandmist oma järjekindlale sotsialistlikule tahtele, eksivad nad rängalt."

Reaktsioon ja revolutsioon on loomulikud surmavaenlased. Ei ole sildi üle ja ümber, sest üks välistab teise. Arusaamatu leebusega ei koristanud uus režiim Saksamaal võimule tulles halastamatult vana ja veelgi vanema süsteemi kandjaid ja käsilasi. Täna on ametnikele ametikohtadel inimesi, kes ei ole veel aimanud natsionaalsotsialistliku revolutsiooni vaimu. Me ei heida neile ette, et nende suhtumine on arengutest üle saanud, kuigi me ei pea õnnelikuks, et nad on kõrvaldatud, selle asemel, et neid võrdsele positsioonile asetada. Aga me murrame neile kindlalt ja halastamatult kaela, kui nad julgevad seda reaktsioonilist suhtumist kinnitada."

Sellised ja sarnased kuulutused, mida nende kuude jooksul kordusid kümnete kaupade, viisid üha sagedamini kuulujuttudeni, et Ernst Röhm kavandab putši - et teine revolutsioon, mida ta pidas vajalikuks, pidi vallanduma SA ülestõusu kaudu. Kuid see oleks Röhmil täiesti valesti hinnatud:

Ernst Röhm oli alati Führeri lojaalne ja ustav järgija - tõsi küll, mitte bütsantsi jahimees ja meelitaja, vaid enesekindel ja eneseusaldusväärne sõber. SA eliitväeosade (Stabswache) relvastamisega, SA kui sõjalise jõu ümberkorraldamisega ning oma üleskutsetega ja väljakuulutustega ei valmistanud Röhm riigipööret ette, mida vaevalt et saaks nii avalikult ja provokatiivselt lavastada. Alati oli selge, et revolutsiooni teist etappi ei kavatseta algatada mitte Adolf Hitleri vastu, vaid koos temaga; kuid alati oli ka selge, et Röhm, nagu 1924. aastal, astub tagasi ja annab oma ametikoha tagasi, kui Führer otsustab tema vastu. Selge tõend selle kohta on see, et Röhm ei olnud Saksamaale naastes Boliivia armeest tagasi astunud, vaid oli võtnud ainult puhkust - teisisõnu, jättis oma tagasitee avatuks juhuks, kui ta ei suuda oma ideid ellu viia! Seega ei olnud ei 30. juunil 1934 ega ka hilisemal kuupäeval mingit ohtu SA ülestõusule: "Röhmi putš" oli tegelikult pööre Ernst Röhmi vastu - mis sai võimalikuks reaktsiooni närvisõja ja intriigide abil, millega Führer oli petetud.

Siiski ei tohiks siinkohal Adolf Hitleri suhtes mingit odavat kriitikat teha: Röhm ei tahtnud riigipööret, kuid ta tahtis avaldada survet - sealhulgas survet Führerile, et teda oma ideedele võita. Juba ainuüksi see oli SA "põhiseaduse" rikkumine, mis ei tohi ajada omaenda poliitikat, vaid peab alati jääma partei võitluslikuks allüksuseks ja alluma partei strateegiale ja taktikale. See rikkumine oleks kindlasti õigustanud staabiülemale kõrvaldamist. Samuti oli see vastutustundetu sellises pingelises sisepoliitilises õhkkonnas, kus ükski SA putš ei olnud võimalik, kuid reaktsiooniline Reichswehri putš oli pidevalt võimalik ja seda ka mitmel korral ähvardati. Selline riigipööre oleks võinud viia kodusõjani!

Puutšihuulte ja reaktsiooni intriigide tõttu petetud, Röhmi rivaalide poolt erakonnas tugevdatud, peastaabiülemale poolt surve alla pandud ja reaktsiooniliste restaureerimispüüdluste poolt ohustatud Hitleri 30. juuni 1934. aasta tegevus teenis tema silmis eelseisva kodusõja ärahoidmise eesmärki. Selle taustal muutub SA juhtide hukkamine arusaadavaks. Viiskümmend aastat hiljem ei saa ja ei tohi tahta langetada süüd ja tragöödiat ajalooeadlase mugavast tugitoolist lähtudes!

Siiski võib ajaloolistest kogemustest teha järeldusi oleviku ja tuleviku jaoks - nagu me juba tegime 9. novembri 1923. aasta esimese SA tragöödia puhul: SA kaheosuse iseloomu - sõjaline või puhtalt poliitiline - aluseks olev pinge pääses kahel korral draamatiliste sündmuste käigus õhku: 9. novembril 1923 ja 30. juunil 1934. Mõlemal korral oli SA oma võimu tipul ja mõlemal korral kaotas ta selle võimu veristes lahendustes, mis ei jätnud talle mingit võimalust. Pärast 1923. aastat oli õige otsus võtta SA-lt ära selle sõjaline iseloom ja muuta see üksnes propagandistlikult tõhusaks parteiarmeeks. Ernst Röhm eksis toona. SA ülesanne ei olnud mitte võita süsteemi, mille vastu ta sõjaliselt võitles, vaid koondada oma ridadesse rahva võitluseliit ja SA vaimu eeskujul võita rahvamassid rahvussotsialismile, et teha NSDAP-le võimalikuks seaduslik revolutsioon. Nii olime me mõistnud SA

traditsiooni ja nii rakendame seda tänase võitluse ajal.

30. juunil 1934 oli aga natsionaalsotsialistlik liikumine juba võimul, SA oli oma ülesande sisuliselt täitnud. Sellises olukorras tuleb nüüd aga kõik kodanliku riigi institutsioonid ja võimubastionid natsionaalsotsialistliku vaimuga läbi immutada, ümber kujundada ja partei võimu alla seada. See hõlmab eelkõige kõiki riigi sise- ja välisjulgeoleku moodustisi. Need valdkonnad on võitva SA ja selles organiseeritud rahva võitlusliku eliidi klassikalised ülesanded! Ilma sellise võitluseta kodanliku reaktsiooni võimubastionide vastu jääb revolutsioon ebatäielikuks ja peab suurte pingete all ebaõnnestuma ja kokku varisema, nagu see lõpuks ka juhtus. Nii et seekord oli Ernst Röhmi õigus.

Järjekindel ja halastamatu võitlus reaktsiooni vastu on seega seitsmes nõudmine SA traditsioonis. Arvestades SA ja selle suure staabiüleva verist ja traagilist ajalugu, seisame me täiesti teadlikult ja vankumatult selles SA traditsioonis, mis on selgelt väljendatud juba tsiteeritud Ernst Röhmi sõnades:

"Reaktsioon ja revolutsioon on loomulikud surmavaenlased. Ei ole sildi üle ja ümber, sest üks välistab teise."

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUGEMEINSCHAFT

Number 124 English 1975 26 April 2017 (133)

Der Kampf geht weiter !

Seitlang haben sich die Kapitalisten der Weltmacht am 8. Mai 1945 in die nationalsozialistische Bewegung stellen als zu zeigen in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

"Militärisch im Übermaß, wirtschaftlich, kulturell und wissenschaftlich haben nicht anerkannt, die Karte der gesamten Welt werden soll geführten Führer Adolf Hitler zu erörtern."

Alle Nationalsozialisten sind weiterhin aktiver, Völkern- und Rassenorganisationen werden Schicksal im Kampf um die Erhaltung unserer weißen Völkern.

Die Bewegung ist zwar nicht so groß, aber die Größe des heutigen Völkern ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.

Der völkerrhetorische ist dies dabei, die Völkern - gegen alle weißen Völkern (V - zu begeben. Seine Mittel sind Erziehung, Überzeugung und Konversion.

Ob "legal" oder "illegal", ob in Wahlkampf oder im Brandkampf, ob mit Propagandaarbeit innerhalb oder auf einem Schlachtfeld anderer Art. Jeder Nationalsozialist hat seine Pflicht!

Hitler!
Gerdhard Lenz

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NS uudistebulletään
www.nsdapao.org

#1005 19.06.2022 (133)

NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Eesti keel
Prüeksijais ziņojums
Intervija ar Molliju

Tevišā daļa

NSK: Paldies par interviju! Turpināt labi atcerēties. Uzvarā ir mūsu!

Jūtioties brīvi un prievienojot sapņiem jādzīvo noslogotā vācēs.

Mollija: Paldies, draugi! Bija patīkami runāt ar interviju. Lūdzam atstāt manu tīmekļa adresi, kad tā būs publicēta, un es prievienojos jūsu tīmekļa vietnei saiti ar interviju. Lūdzam mani tikai teikt mūsu biedriem un visā pasaulē nacionālistiem. Daudz mūsu ciepi ir vajadzīgi. Bet mēs esam teicami! Ar jūsu palīdzību mūsu akūti paraugi ar katru dienu. Paldies mūsu cīņai par mūsu, jo katrs vārds ir kā bulta. Tūlīt mēs zināsim, kāpēc viņi mūs mēdza. Mūsu mērķa ir kļūst par pārliecinošu, un šī pārliecība palīdzēs mums katru dienu. Katrs prievienoj, pretējā un ļaus mums, ko mēs

the **NEW ORDER**

Number 174 (133) Printed 1975 April 20, 2017 (133)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware countries and racial kinmen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are neo-White immigration, cultural distortion, and re-education.

Whether "legal" or "illegal", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind every National Socialist must do his duty!

Hitler!
Gerdhard Lenz

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NSDAP/AO on maailma suurim Natsionaalsotsialistliku propaganda tarnija!

Trükitud ja võrgus ilmuvad perioodilised väljaanded paljudes keeltes

Sajad raamatud paljudes keeltes

Sajad veebisaidid paljudes keeltes

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!

www.third-reich-books.com

NSDAP/AO

Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!